

БРАНИМИР СЪБЕВ
ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОБИЧАШЕ
СТИВЪН КИНГ

chitanka.info

На всички, които обичат Стивън Кинг и специално на моя приятел и колега Адриан Лазаровски, който пръв прочете този разказ.

Разказът е носител на голямата награда в Националния литературен конкурс на Софийски университет и Фондация „Св. Климент Охридски“ за 2010 г.

Борис се прозя и протегна мързеливо на стола, изпълвайки гръбнака си като котарак на припек. Вече минаваше шест и половина и работния ден бе към края си. Здрачът бавно, но сигурно се спускаше над площад „Славейков“ и хората бързаха да се приберат по домовете си. „Графа“ приличаше на кошер с пчели, чието координирано и забързано движение от време на време биваше нарушено от звучното дрънчане на трамваите. Борис извади от чантичката на кръста си солидна пачка банкноти и започна да ги брои. Сто, двеста, двеста и петдесет, двеста и деветдесет, триста и трийсет, триста и осемдесет, о, да — четиристотин двайсет и шест лева и някакви стотинки. Махаме десет процента, значи Борко днес се бе облажил с четирийсет и три лева. Добре, добре, денят определено беше ползотворен. Продавачът се огледа към околните сергии — колегите вече прибираха стоката си с бързи, отработени движения. М-дааа, определено беше време. Измъкна изпод масите празните кашони, в които някога бяха пренасяни банани от Еквадор, и започна сръчно да реди книгите вътре.

Обърнат с гръб, Борис не забеляза, че от другата страна на площада го наблюдава странен персонаж. Мъж, прехвърлил петдесетте, висок метър деветдесет и нещо, облечен в кафяво палто, протрити дънки и раздърпана червена жилетка. На главата му се мъдреше стар каскет, а в лявата си ръка стискаше найлонова чантичка с няколко книги. Той пресече „Графа“ бързо, без да се оглежда, и се

изтъпани пред единствената сергия, на която все още имаше книги — сергията на Борко. Погледът на непознатия се запързала безцелно по трилърите на „Бард“, книгите на Паулу Коелю, Орхан Памук, Удхаус, любовните романи... и изведнъж се закова в края на масата. Очите на непознатия се разшириха, а ноздрите му се разтвориха широко и той нервно преглътна. Протегна ръка с пръсти, криви като орлови нокти, и сграбчи книгата, привлякла вниманието му. Новият роман на Стивън Кинг — „Огън“.

Чак сега Борис забеляза късния посетител.

— Вече приключвам, но мога да ви я продам. Това е най-новото на Стивън Кинг, много е добро, само дванайсет и петдесет струва. Ще я вземете ли?

Високият мъж оглеждаше щателно книгата от всички страни, въртейки я в ръката си, и сякаш не чуваше думите, отправени към него.

— Е, какво ще кажете — попита продавачът и в гласа му се прокрадна нервна нотка.

Непознатият вдигна глава и чак сега забеляза дребния мъж пред себе си.

— Ще я взема — оповести уверено той.

— Добре — сви примирително рамене Борко и се обърна, пресягайки се към една ниша. — Найлонка ще искате ли...

Изведнъж мъжът хвърли романа в чантата при останалите книги, стисна я под мишница и хукна да бяга нагоре към „Гарибалди“, придържайки си каскета.

— Хей, спри! — изрева Борис и се завтече след него. — Педераст долен!

Скоро обаче продавачът си даде сметка, че тоя маркуч дето му сви книгата под носа можеше да се мери с олимпийците — подобните му на пергели крака направо гълтаха разстоянията. Отчаян, Борис вече намаляваше, когато в полезрението му попадна някакво откъртено паве. Обзет от сляпа ярост, той го сграбчи и го запрати с рев към крадеца. Камъкът злобно изсвистя по ниска парабола и като по чудо застигна високия. Прасна го в лявото рамо и за две-три секунди наруши баланса му — той залитна и изохка. Хвана се за удареното място, при което шапката падна от главата му, но продължи напред и се изгуби в навалищата.

Борис се приближи и вдигна каскета от трамвайната линия. Беше толкова мръсен, та чак го бе гнус да го държи.

— Я, с какво се сдобих внезапно срещу дванайсет и петдесет — миризлив каскет, който и пет пари не струва — кисело изрече книгопродавецът и запрати дрипата в близкото кошче за боклук. После забърза назад, за да не се възползват разни други като тоя от отсъствието му и да му оберат книгите.

А самотното паве остана да стърчи между трамвайните релси, сякаш накокошинено от гордост, че не бе отишло нахалост.

Крадецът на книги отключи припряно, влезе в бърлогата си и постоя няколко минути опрял гръб на вратата, дишайки тежко. Сгърчи лице в болезнена гримаса и заразтрива натъртеното си рамо. Сърцето му яростно блъскаше в гърдите, сякаш искаше да разбие ребрата и да излезе на свобода. Мъжът въздъхна, хвърли чантичката с книгите на кревата и свали палтото си.

Стефан Кралев живееше сам-самичък в неголямо таванче на ул. „Пиротска“. Беше израснал в същата тази сграда, в двустайния апартамент три етажа по-надолу от сегашното си обиталище. Родителите му бяха бедни, обикновени хорица, сдобили се доста късно със своето единствено дете, и затова даваха мило и драго за него. Така той порасна изнежен и мързелив, неспособен да се впише в социалната система и трудно годен, за каквато и да е работа. За своя близо дваисетгодишен трудов стаж бе сменил над трийсет различни длъжности — чистач, вестникопродавец, мияч на чинии, хамалин, оператор на поточна линия, охрана, продавач на плодове и зеленчуци, пощальон, озеленител, раздавач на листовки, общ работник и какво ли още не. Той се захващаше, с каквото му попадне не от желание за работа, реализация в живота, скука или пък ламтеж за пари. Правеше го, само и само да не слуша постоянните натяквания на възрастните си родители, че по цял ден само седи вкъщи, чете и нищо не прави. Така той подхващаше каквото му попадне и рядко изкарваше повече от пет-шест месеца на едно и също място — или работодателят му не можеше да го изтърпи, или Стефан не изтрайваше и се махаше. Израснал и обособен като силно интровертна личност, той рязко се дистанцираше от околния свят, за да потъне колкото се може по-бързо в своя

собствен. Не обръщаше никакво внимание на колегите си — нито на техните малки служебни интриги и клюки, нито на опитите им да му помогнат някак си да се впише в колектива. Скоро те разбираха, че този висок мълчалив човек, който дори не им казваше едно здрасти и чао, е невъзможно да се впише, където и да е и рязко контрастира с околните, подобно на муха, попаднала в съд с кисело мляко. Затова вдигаха ръце и го оставяха на произвола на съдбата, чиято проява не закъсняваше — Стефан рано или късно правеше някоя сериозна издънка, или серия от такива, и напускаше безславно поредното работно място, а колегите му облекчено си поемаха дъх.

Събитието, който дойде рязко и разхвърля мирния му и подреден свят, бе смъртта на родителите му. Едвин Кралев внезапно получи инфаркт и една нощ тихо угасна в леглото си. Жена му Теодора не успя да преживее смъртта на обичния си съпруг, бил до нея през целия ѝ живот, помагал ѝ да отгледат заедно проблемния им син и да преодолее толкова много перипетии. Майката на Стефан напусна този свят, преди да са изтекли четирийсет дни от кончината на баща му, застигната от мозъчен кръвоизлив. Спокойният и уютен дом в рамките на има-няма месец се напълни на два пъти с куп хора, повечето от които възрастни жени. Разни стринки, лели, тетки, братовчедки, съседки, облечени в черно, подсмърчащи, хлипащи и цивреци. Те неизменно идваха при него, изказваха му съболезнованията си, споменаваха добродетелите на Теодора и Едвин (сякаш Стефан не ги знаеше) и често разказваха някоя недотам благопристойна случка с тяхно участие преди той да бъде роден (сякаш това бе подходящото време и място за такива приказки). Разстроен и объркан, Стефан изкара двете близки погребения, балансирайки на ръба между здравомислещата реалност и лудостта на съновиденията. Почти всяка вечер той заспиваше трудно, опитвайки се да се абстрахира от жалостивите хлипове на майка си в другата стая, и сънуваше един и същи сън. В съня си той бе стъпил на тесен скален перваз, опрял гръб о студения камък, отчаяно опитващ се да се скрие под снопче хилави корени, прилични на паешки крака. Те не успяваха да го предпазят от яростния дъжд, който шибаше до болка треперещата му снага, по която нямаше никакви дрехи. Ала най-страшното нещо бе ятото от виещи се харпии — жени с крила вместо ръце и крака, завършващи с огромни орлови нокти. Кръжаха около Стефан, развявайки тежки коси, а пищните им гърди се тресяха. Той

запушваше уши, напразно опитвайки се да заглуши пронизителните им писъци. Накрая една от тях кацаше на ръка разстояние от него, а буйните ѝ мрачни къдрици се извиваха на главата подобно змиите на горгона. Тя отваряше огромната си кървавочервена уста, пълна с големи остри зъби, и с лъстив глас го питаше:

— Искаш ли да ме чукаш?

Свел поглед, за да не гледа ужасното ѝ лице, Стефан неизменно съзираше силно окосмената ѝ вулва, която се разтваряше с мляскащ звук и оттам надничаха куп зъби, не по-малко опасни от тези в другата ѝ уста. Тя се приближаваше бавно към неспособния да помръдне мъж, насочила вагината си към свилия му се на фъстък член... а ноктите ѝ дращеа ужасяващо по камъка.

Тук Стефан неизменно се събуждаше, облян в студена пот, едвам сподавяйки вика си на ужас. Кошмарите спряха няколко дни след погребението на майка му, сякаш бяха филм, прожектиран отново и отново от вманиачен режисьор, който накрая се бе отегчил и прерязал рязко лентата, прекратявайки представлението. След първата спокойна нощ от много дни насам Стефан изведнъж се пробуди от много подълбок сън. Той хладнокръвно осъзна, че времето на скърбене е отминало и трябва да си направи равносметка. Беше му кристално ясно, че не желае да ходи повече на работа и да пилее напразно живота си. Затова извика майстори и употреби мизерните спестявания на родителите си да постегне апартамента и да направи таванчето годно за обитаване. След тази добре пресметната инвестиция той си намери квартиранти и се изнесе да живее на тавана, оставяйки им апартамента на тяхно разположение. С четиристотинте лева, които му плащаха всеки месец, Стефан успяваше да си купи храна, някоя дреха от Илиянци и да си плати сметките. Той и не искаше повече. С единственото нещо, което подслаждаше живота си — книгите, той се сдобиваше по втория начин. А за най-добър автор от всички считаше Стивън Кинг.

За пръв път Стефан прочете книга от любимия си писател през далечната 1990 г. Вървейки покрай сергиите на пл. „Славейков“, той затвори очи, пресегна се напосоки и награби някаква книжка. След като отмина, отвори очи и се втренчи в нея — книгата бе „Живата факла“. Изненадващо — никой не го видя. Крадецът счете това за добра поличба, прибра се вкъщи и изчете романа на един дъх. Стилът

на писане го покори необратимо и Кинг стана неговият абсолютен фаворит. Крадецът започна методично да издирва негови книги, кръстосвайки неуморно цяла София — площад „Славейков“, книжарниците, сергиите на пазара в „Красно село“, антикварите, пиратите по „Мария Луиза“, кашоните до Женския пазар и къде ли още не. За своите крадливи набези Стефан предпочиташе сергиите — беше много по-лесно да издебнеш продавача, когато не те наблюдава, да грабнеш някоя книга и да потънеш в тълпата. Вярно, може би ще отнесеш някой кръсък, недружелюбни погледи или някой по-усърден ще се опита да те догони, ала щом човек е нагъл и готов на всичко, за да постигне целите си, нищо не може да му попречи. Нямаше книга на Стивън Кинг, която крадецът да не притежаваше — „Живата факла“, „Гняв“, „Мизъри“, „Сейлъмс Лот“, „Неизживени спомени“, „Гробище за домашни любимци“, „То“, „Проклятието“, „Куджо“, „Безсъние“, „Роуз Мадър“, „Талисманът“, „Черния дом“... Стефан имаше абсолютно всичко.

Сега седеше на леглото си, извадил днешния улов от чантичката. Той взимаше поред „Всичко е съдбовно“, „Буик 8“ или някоя от трите бройки на „Огън“ и ги галеше. Милваше. Радваше им се както майка се радва на току-що роденото си дете. Накрая все пак реши да ги прибере — стана от леглото и отиде към трите гардероба, наредени един до друг на отсрещната стена. С три резки замаха разтвори крилата им и блажена усмивка се разля по набразденото му, покрито с рядка четина лице.

Пред очите му се разкри гледка, която би зарадвала всеки книголюбител и по-специално фен на хоръра. В трите гардероба бяха монтирани лавици и наблъскани само с книги на Стивън Кинг. Такава колекция едва ли имаше и в библиотеките — всички книги на американския писател, всички издания, немалко повтарящи се екземпляри. Първия гардероб бе пълен със старите пооръфани книги от сериите на „Плеяда“. Във втория Стефан събираше англезичните романи, макар и да не разбираше бъкел английски. А на лавиците на третия гардероб, все още полупразен, кротко си почиваха най-новите неща на Кинг, писани след 2000-ата. Тъкмо в него Стефан прилежно нареди откраднатите днес томчета.

После се тръсна на леглото, при което пружините жално изскърцаха. Легна, склучи ръце зад главата си и се загледа с

неподправена любов и умиление в разтворените гардеробни библиотеки.

— Како, дай е'но кале, ма!

Силвана стисна зъби и косо изгледа навляклото балтон циганче, което отдалеч „ухаше“ на изпражнения. После му рече:

— На съседната сергия.

Циглето припна нататък и сложи пред продавача изпросените на светофарите стотинки. Мъжът гнусливо сбърчи нос, но подаде на хлапето тубичка лепило в найлонова кесийка. То алчно го сграбчи, пресече булевард „Гоце Делчев“ и се усамоти до контейнерите за смет отстрани на казиното, където го чакаха приятелите му.

Силвето поклати глава и отново се зачете в „Ловецът на хвърчила“. Ромите, дишаци лепило и пиещи алкохол посред бял ден бяха, неотменна част от пазара в „Красно село“ и с тях постепенно се свикваше. Откакто бе започнала да продава книги на пазара, се налагаше да свиква и с много други неща — да се храни на крак, да пуши и пие кафе на крак, да ходи до тоалетна на крак... Просто нямаше друг начин — не може да оставиш сергията без надзор, или пък да дъвчеш с пълна уста пред клиентите. Е, нищо — нямаше да изкара дълго на това място. Лятото бе към края си и идваше новата учебна година в УНСС.

Когато разбра, че ще напуска, шефът ѝ, естествено, направи сценка, достойна за постановка в Народния театър. Първо не искаше и да чуе, мръщеше се, викаше, разпитваше, заплашваше. Като видя, че така няма да стане, омекна. Започна да ѝ се умилква, обеща, че ще я назначи на постоянен договор, че ще ѝ дава по-висок процент от продажбите, че все ще измислят нещо... Силвана мълчеше и гледаше отвисоко изпод вежди това жалко човече, разкъсвано от комплекси и неизяснени амбиции. Със своите сто и осемдесет сантиметра и седемдесет и пет килограма тя не се страхуваше от този мъж, който го раздаваше началник, напротив. Стискаше силно ръце зад гърба си, защото я сърбяха да се възползва от третия си дан по джудо и да потроши офиса с тялото му. Накрая той капитулира и ѝ каза, че след месец е свободна да ходи, където си иска, само и само да му се махне

от главата. Силвето кимна облекчено и излезе, за да не търпи повече снизходително покровителственото му отношение.

— Извинете, колко струва „Либийската връзка“?

Изтръгната от унеса, Силвана скокна пред клиента — люпещ семки образ с очила и нос като настъпен картоф.

— Петнайсет лева, господине.

— Петнайсет лева? Хе, че от къде на къде? Григор Лилов не е ли помислил, че книгата му скоро съвсем ще загуби своята актуалност? Прогнозирам, че след две години тази книга ще струва не повече от четири лева.

С тези думи човекът помъкна чантата си от „Била“ надолу по булеварда и подвикна през рамо:

— Довиждане, ще мина след две години!

Силвана не успя да се сдържи и прихна. Ама че идиот!

Стефан наблюдаваше отстрани с немигащ поглед развеселената продавачка. Оттук бе успял да задигне само една книга веднъж, при това се бе случило едва вчера — дебелият сборник „Всичко е съдбовно“. Беше му адски трудно — тая цицорестата с големите баджаци имаше очи на рис. От месеци я дебнеше и едва вчера успя в начинанието си — залисана в омагьосването на някаква почитателка на любовните романи, продавачката се разсея и Стефан успя да грабне заветния том. Той си пое дъх и полека започна да се приближава към сергията...

Силва видя опърпания дългуч и се наежи. Ето един от многобройните идиоти, които минаваха през работното ѝ място — Чичко Стиви Крадльо. С този трябваше да се внимава изключително много. Дълъг и сух като солета, с неизменния омазнен каскет на голямата си глава (ха, интересно — днес беше без него), той стар ерген мигаше често-често, като плъх в трици, а очите му шареха навред, с цел да откраднат нещо. Силвана го бе кръстила така, защото се интересуваше само и единствено от Стивън Кинг. Всеки път, когато той минеше през сергията ѝ, се случваше едно и също — изтъпанваше се като побит кол и се вторачваше в ъгълчето, където бе наредила

романите на Кинг. Тогава сякаш се преобразяваше — спираше да мига и да блуждае с поглед, изпъваше се като струна и фиксираше неотклонно книгите на явно любимия си автор, абстрахиран от всичко и всички. Можеше да откара така с часове. А може би с дни.

Естествено, Силвето не можеше да го изтърпи и се приближаваше към него, след което кротко го питаше може ли да помогне. Тогава медитацията му се нарушаваше, той се сепваше, прегърбваше се отново и започваше да мига на парцали. Избърборваше нещо смутено, свил уплашено рамене, след което си тръгваше, извърщайки се няколко пъти назад, вперил жаден взор в книгите на най-филмирания писател на света. На Силвана предния ден ѝ бе изчезнала една от тях — сборникът „Всичко е съдбовно“. Разбра го чак тази сутрин като нареди сергията. Досега никога не бяха крали книги от нея, но явно вчера бе минал и успял да издебне подходящ момент, за да свие дебелията тухла, проклетникът. Беше напълно сигурна, че е той.

— Ще желаете ли нещо? — попита продавачката с глас, сякаш току-що изваден от фризера. Хич не ѝ беше до тоя, още повече че вчера вероятно бе откраднал от нея книга, която тя щеше да заплати от собствения си джоб. А днес идваше за още! Клептоман проклет!

Стефан усети силната ѝ неприязън и се сви още повече, даже се изчерви. Ясна работа — той е.

— Вчера ми е изчезнала една книга — продължи Силвия все така ледено. — „Всичко е съдбовно“, на Стивън Кинг. Понеже знам, че вие сте му... *поклонник*, та се запитах дали не знаете нещо по въпроса...

Рискован ход. Ако беше някой друг, щеше да се възмути от подобно обвинение, макар и поднесено по така завоалиран начин. Щеше да се тросне, да се врътне обиден и да не дойде повече при Силвана — дори да е виновен. Но не и този човек. Не и Чичко Стиви Крадльо.

— Аз-аз-аз не знам, не мога, откъде да разбере, къде ти, не съм чул — запелтечи несвързано той, мигайки често-често. Погледът на Силва не беше по-топъл от гласа ѝ. Крадецът на книги накрая схвана, че е силно нежелан и се отдалечи, размахвайки смешно крачолите на дългите си пергели.

Силвана извади ластика, прибра черните си коси в стегната опашка и мислено се поздрави с малката победа.

Стефан крачеше бързо по бул. „Гоце Делчев“, свил ядно устни като кокоша трътка. Мамичката ѝ дебела на тая! Беше разбрала, че е той. Какво му ставаше напоследък? Вчера успя за пръв път да вземе книга и от нея, и от онзи лъохман на „Славейков“ — и двата пъти го бяха разкрили, че и каскета си загуби, отделно бе с насинено рамо. Явно причината бе в младите продавачи — зорки погледи, буйна кръв. Трябваше да се ориентира да краде от по-възрастни — и той самият вече не беше в първа младост.

Днес Стефан Кралев не успя да открадне нищо и се прибра безславно на тавана си на „Пиротска“. Изпъна се по гръб на кревата и хвърли критичен поглед на голите, жълто-бели стени, покрити с размазани петна от убити насекоми. Крайно време беше да предприеме нещо относно интериора в тази насока. Тапети може би? Или...

Внезапно скочи като пружина от леглото, осенен от идеята. Ако бе анимационен герой, над главата му щеше да светне електрическа крушка.

— Ами да! — възкликна той.

— Мараба, Жоре! Идвам да те сменя.

— Мараба, Петре. Крайно време беше.

— Как е, викаха ли хлапетията много?

— Мани, не ти е работа — нали знаеш как е, лудница безспир.

— Е, сега поне е късно и има по-малко хора в залата. Ще си пусна да гледам някой филм... Някакви издънки да са ставали?

— Не, не са ставали издънки. Само нещо малко странно.

— Какво?

— Дойде един образ — дълъг като маркуч, искаше да си принта снимки на Стивън Кинг, формат А3. Цели двайсет и пет парчета, представяш ли си? Плати си като поп петдесет кинта, прибра ги и изчезна. Един щастлив такъв — все едно е ударил джакпота. Сложих му ги в найлонов джоб — милваше ги, сякаш са икони, педала му с педал.

— Какви ли не идиоти се навъдиха. Айде, аз застъпвам.

— Лека смяна, Петре.

— Мерси, Жоре.

Стефан лежеше изпружен на леглото си, неподвижен като труп, изпитващ върховно блаженство. Как не се бе сетил по-рано за това! Отвори очи и обходи с поглед стените на таванчето си — на лицето му се разля широка усмивка, а душата му тънеше в благоговение.

Снимките на Стивън Кинг изпълваха цялото помещение, залепени грижливо с тиксо за мазилката. Тук писателят бе опрял замислено юмрук на слепоочието си, там на лицето му играеше дяволита момчешка усмивка, ето го с папийонка и фрак на официална премиера на филм по негова книга, ето го облегнат на капака на колата си, ето го с характерния му поглед на убиец психопат... Стефан не съжеляваше за парите, които даде за снимките, напротив, даже смяташе, че са малко. Ако момчето в компютърната зала му бе поискало двойно повече, пак щеше да ги даде, без да се замисля.

Стефан затвори очи и се унесе в сладка дрямка, а усмивката не слезе от лицето му дори когато дълбоко заспа.

Сутринта Кралев стана, изпържи си две яйца с олиото, в което вчера бе правил мекици, нарязал салам и закуси стабилно. Докато ядеше, в главата му се въртяха идеи как да оползотвори днешния ден по възможно най-добрия начин. Никак не му се излизаше навън, дори за книжни набези — не бе в настроение даже да гледа хората по улиците. Затова реши да почете нещо от любимия си автор. Начинание, предварително обречено на пълен провал.

Когато за пръв път започна да чете Стивън Кинг, Кралев не можеше да се откъсне от книгите му. По-ранните произведения на писателя като „Кери“, „Сейлъмс Лот“, „Гняв“, „Дългата разходка“, „Сиянието“, „Подпалвачката“ и „Мъртвата зона“ бяха препрочитани толкова много пъти, че приличаха повече на дрипи, нежели на книги. После Стефан навлезе в същинския творчески път на автора — „Куджо“, „Кристин“, „Особени сезони“, „Проклятието“, „Бягащият мъж“, „Гробище за домашни любимци“, „То“, „Мизъри“, „Томинокръс“... Това бяха книги, внимателно прочитани по веднъж-дваж от обитателя на таванчето, после грижливо скътвани в

гардеробната библиотека. Щом ги завършеше, Стефан се излягаше на кревата, скръстваше ръце под главата си и затваряше очи. Оставяше се напълно да го завладее чувството след прочитането на тези книги — сякаш някой вътре в него удряше грамаден камертон, чийто резонанс разпращаше вълни на нирвана из цялото му същество.

След тях обаче идваха книгите, писани от Кинг през 90-те години на миналия век — „Долорес Клейборн“, „Играта на Джералд“, „Торба с кости“, „Безсъние“, „Роуз Мадър“, „Град Отчаяние“, „Отмъстителите“, „Момичето, което обичаше Том Гордън“. Романи, които Стефан едвам успяваше да изтърпи. В повечето случаи ги четеше по диагоналната система или преглеждаше набързо — започнеше ли ги както трябва, просто не успяваше да ги довърши. Не му достигаха нерви за целта.

И накрая идваха най-новите неща на Стивън. Книгите, писани след ужасната катастрофа, в която авторът едва бе оцелял — „Капан за сънища“, „Буик 8“, „Колорадеца“, „Клетка“, „Романът на Лизи“, „Всичко е съдбовно“, „Огън“. Това бяха все неща, повечето от които Кралев не бе отварял и досега. Беше му достатъчно само да ги гледа, да ги гали и да се радва на лъскавите им корици. Българинът не можеше да си обясни този факт. Не знаеше дали нежеланието му да ги чете беше поради ширещото се мнение, че след катастрофата (или според злите езици — след спирането на алкохола и наркотиците) американският писател вече не можеше да пише, или поради някаква друга причина, кореняща се в самия Стефан. Фактът обаче бе налице. Ето и сега той се насили да разлисти „Всичко е съдбовно“ и се спря напосоки на един разказ. Ставаше дума за някакво хлапе, ловящо риба на реката, което внезапно бе подгонено от демоничен мъж с огнена уста — скукааааа... Хвана друг — някакви глупости за Джон Дилинджър, почна трети за парализиран глупак, който щяха да го режат в моргата — ааа, не, стига толкова.

Стефан въздъхна и погледна часовника на стената — приближаваше обяд. Какво да направи, за да убие времето до вечерта? Хмммм.

Внезапно погледът му падна върху раздрънкана пишеща машина „Ерика“, кротуваща в един ъгъл. Преди много време баща му я бе донесъл от гурбет в ГДР и сега Стефан я използваше от време на време, за да пише. Какво ли можеше да напише...

Разлепените по стените плакати на Стивън Кинг го подсетиха. Това беше гениална идея! Кралев измъкна машината, сложи я на масата, вдяна един бял лист и зачука по клавишите с двупръстата си система.

Жоро тъкмо довършваше обяда си — мазна пица от ъгъла на „Патриарха“ и „Витошка“, когато пред него се изтъпани познатият му дългуч от снощи, дето беше платил петдесетак за снимките на Стивън Кинг.

— Д-д-добър ден — смутено заекна клиентът и започна да пристъпя от крак на крак.

Георги мъчително преглътна последния залък и се опита да се направи на учтив.

— Добър ден, какво ще обичате?

Мъжът извади от задния си джоб сгънат на четири лист, разтвори го и внимателно го подаде на Жоро.

— Бихте ли могли да преведете на английски този текст и да ме посъветвате как и къде да го изпратя? Колко ще струва? — избъбри в скоропоговорка дългучът.

По принцип залата не предлагаше услуга превод, но Жоро бе завършил английска гимназия и реши да изцеди някой лев за себе си. Хвърли един поглед на текста — има-няма половин страница. Реши да рискува:

— Ще ви го преведа срещу 20 лв.

— Добре, добре — закима в съгласие странният тип, щеше да си откачи главата още малко. Ех, можеше и повече да му изкрънкам, мислено си каза Георги и продължи:

— За какво всъщност става въпрос?

Стефан Кралев се поколеба, после тихо, гледайки в земята, отвърна:

— Бих искал да изпратя този текст, преведен на английски, на писателя Стивън Кинг.

— По електронната поща ли ще го пращате, или обикновена? — запита Жоро.

Маркучът отчаяно разпери ръце.

— Не знам, тъкмо това бих искал да ви питам. Не знам нито адреса на Стивън Кинг, нито пък електронната му поща. Как бихте ме посъветвали да постъпя?

— Аз лично бих ви посъветвал да го изпратите на всички възможни места. Така ще имате най-голям шанс Стивън Кинг да го получи. Седнете на този стол и ме изчакайте да го превода.

Стефан се подчини, а Жоро започна с превода. Беше кратко и лесно, не се затрудни въобще. Елементът на изненада от оригиналната молба го нямаше налице — преди няколко месеца един олигофрен помоли Георги да изтегли на руски устава на ООН и да го изпрати от негово име на Кофи Анан (сякаш той не го знаеше), защото политиката му не била както трябва нещо си. Кретени дал Господ под слънцето...

След малко Жоро беше готов, записа файла на Word и направи знак на Стефан. Последният скочи като човече на пружинка и се облещи.

— Вижте, текстът е готов. Предлагам първо да го изпратим по имейла, въпреки че както виждам от официалния сайт на писателя www.stephenking.com той не го получава лично, ами администратор някакъв. Працаме... Така. Сега ще принтна файла на английски в три екземпляра.

Кралев остави банкнота с лика на Стефан Стамболов и внимателно взе листовите, изплюти от принтера, а душата му пърхаше като птичка. Георги продължи:

— Ето на това листче ще ви запиша три адреса, на които бихте могли да изпратите писмото. Току-що ги намерих в интернет.

— На кой от трите адреса?

— И на трите, да имате шанс! Всеки лист — на по един адрес. Този, първият на листчето, който съм записал, е адресът на офиса на писателя — „Флорида Авеню“ №49, Бангор, Мейн. Вторият, е адресът на някаква пощенска кутия — номер 1186, която уж ще го изпрати на офиса, ама кой знае... Третият, е личният му, където живее. По принцип тук пише, че не бива да му се праща поща там, ама на нас българите нали ни е в кръвта да нарушаваме правилата, какво толкова. Пратете и там — на Източен Бродуей №47, Бангор, щата Мейн.

— Благодаря ви изключително много — трогнат до дъното на душата си отрони Стефан.

Жоро махна с ръка.

— Няма защо. Ако има нещо проблем — потърсете ме.

Кралев благодари още веднъж и офейка от залата. Георги поклати глава, после влезе обратно в играта S.T.A.L.K.E.R. и се потопи в сенките на Чернобил.

— Дръж, моето момиче!

Грамадната немска овчарка се затича след хвърлената пръчка, метна се във въздуха и я захапа с грациозен скок, преди да е паднала на земята. После изприпка обратно при стопанина си и му я даде, махайки щастливо с опашка.

Адриан метна отново пръчката и проследи вярното си куче с поглед. Тези прохладни утрини бяха единственото време на деня, когато се чувстваше жив човек, а не машина транслатор. Обичаше да разхожда овчарката си в парка най-много в такива мрачни, хладни дни, когато сякаш всеки момент оловносивото небе щеше да се продъни и от него да се изсипе вледеняващ костите дъжд. Младият мъж гледеше разсеяно домашния си любимец и философстваше как това животно може да се радва на такива прости елементарни неща като да тича след хвърлена пръчка по разкаляна пътека или да се търкаля в мократа трева. Той си припомни с умиление как я взе от развъдника още съвсем малка и как тя напишкваше навсякъде из апартамента му. Дори и сега, вече пораснала, овчарката не спираше да му се радва всеки път, щом се прибереше — слагаше се по земята, скачаше и се лигавеше, без да спира да върти опашка.

Младият мъж се облегна на едно дърво и се замисли за нещата, които трябваше да направи в най-скоро време. Вчера бе привършил последната книга от „Плеяда“ и веднага му бяха връчили да превежда нова. Освен това трябваше да натисне по-сериозно книгата на Свен Хасел, която му бяха поръчали за превод от „Инфодар“. Имаше да се редактират най-различни писания, трябваше да направи и едно спешно интервю с идваща след няколко дни за концерт в България рокзвезда, трябваше да се плащат сметки, да викне майстор да оправи пералнята, да събере душевни сили най-после да отиде на зъболекар... Несъзнателно погали издутия си бицепс — м-дааа, нямаше да е лошо да купи и още тежести за дъмбелите в близко бъдеще. Ех, всеки ден все за нещо трябва да се дават пари, въздъхна той и ритна едно камъче.

От един храсталак на няма и двайсет метра от Адриан го следяха две кървясали очи, изпълнени с нямо обожание. Стефан Кралев трепереше от вълнение — ето го, пред него бе самият той! Адриан Лазаровски, човекът, който сега превеждаше най-новите книги на Стивън Кинг! Преди години Кралев се бе опитал да се срещне с други преводачи на Кинг, като Любомир Николов и Вихра Манова, ала не движеше в същите кръгове като тях и желанията му бяха обречени на неуспех. Наскоро обаче Стефан се навърташе в книжарница „Book Centre“ на „Пиротска“ близо до дома си, с цел да открадне нещо. Тогаво Адриан влезе и се разприказва със собственичката — явно бяха близки приятели. Стефан надаваше по едно ухо на разговора им и така разбра, че съдбата го е срещнала с българина, когото уважаваше може би най-много на този свят. Кралев използва факта, че не го наблюдаваха, сви едно ново издание на сборника „Нощна смяна“ и се изниза от книжарницата като лисица от курник. Изчака търпеливо Адриан да излезе, проследи го до метростанция „Опълченска“, купи си билет и го последва вътре в метрото. И така — докато разбра в кой жилищен блок живее преводачът на Стивън Кинг за България. Започна да се навърта в района, докато късметът най-после му се усмихна.

Излезе от укритието си и се запъти към Адриан, глупашки ухилен. А последният, застанал с гръб и улисан в грижи, изобщо не го забелязваше...

Зверско ръмжене изтръгна и двамата мъже от унеса им. Немската овчарка, усетила евентуална опасност за господаря си, бързо притича и застана пред него като щит. Напрегнатото като струна тяло, оголените зъби, омразата, извираща от тъмните очи — всичко това не оставяше и капка съмнение за намерението на кучето спрямо високия двуног.

— Долу момичето ми, долу — укроти я веднага по навик Адриан. — Мога ли да ви помогна с нещо?

— Да... Не... Всъщност, не знам — призна си Стефан. — Не съм дошъл да искам помощ. Просто да изкажа признателност.

— Моля? — не разбра младият мъж.

— Да изкажа признателност за това, което правиш, Адриане...

— Откъде знаете името ми? Не помня да съм ви срещал!

— За това, че превеждаш на български най-добрия писател, живял някога на този свят — продължи налудничавия си монолог Стефан, без да обръща внимание на въпросите на събеседника си. — За това, че както той прави хората на запад по-добри, ти ги правиш по-добри тук. Ти и той, вие двамата, придавате смисъл на живота ми...

Адриан бавно започна да придвижва десница към задния си джоб и едновременно с това леко да отстъпва. Що за откачалник беше тоя? Кралев усети безпокойството му и помирително вдигна ръце:

— Спокойно, спокойно, не искам да ви стряскам. Просто искам да знаете, че това, което правите, е хубаво. Продължавайте. Не спирайте. И знайте, че имам всяка книга на Стивън Кинг, преведена от вас. Ще имам и бъдещите ви...

— О, така ли? — смотолеви Адриан. — Ами, хм, добре, благодаря. Аз ще тръгна.

Стефан въздъхна.

— Довиждане, г-н Лазаровски. Фактът, че се запознах с вас, направи този ден един от най-щастливите в живота ми.

След тези думи дългучът се обърна и бавно се запъти към метростанцията, размахвайки ръце около тялото си като ветропоказатели. Адриан и кучето му го проследиха с поглед, докато се изгуби в далечината. Преводачът потръпна — тази среща му бе напомнило един случай от живота на Стивън Кинг. През нощта в дома на писателя нахлул мъж, носещ кутия от обувки и уплашил съпругата му Табита, която била по тънка нощница сам-сама — Стивън отсъствал. Натрапникът твърдял, че Кинг е откраднал негови идеи и така е написал цели три книги. Заплашвайки, че в кутията има бомба, той се качил на последния етаж в имението. Табита Кинг, естествено, извикала полиция. Когато органите на реда спипали хахото, взели, че отворили кутията. А тя се оказала пълна догоре с гумички от моливи, свързани помежду си с изправени кламери. Кутия от обувки, пълна с гумички на телени шишчета. Случка, подтикнала автора да напише повестта си „Таен прозорец“.

Адриан се обърна към кучето.

— Ама че идиот беше тоя! Направо плачеше да се озове между зъбките на моето момиче, нали?

Овчарката излая утвърдително.

От известно време Стефан Кралев изпадаше в меланхолични пристъпи, каращи го два-три пъти в седмицата да прекарва целия ден в леглото. Просто си лежеше, вперил очи в една точка, без да се движи, без да мисли, даже не ставаше и да яде. Еуфорията от срещата с Адриан Лазаровски бързо отшумя и бе заместена от тъпо униние. Стефан очакваше повече, много повече от този млад мъж. Какво точно повече, и на него не му беше ясно, но във всеки случай нещо различно.

Една вечер Кралев се прибра запъхтян, разчорлен, стискащ последния роман на Стивън Кинг в ръцете си — „Дума Ки“. Беше без шлифер — когато открадна книгата от „Славейков“ го погна цяла орда продавачи, отнесе няколко удара и ритници, дори успяха да смъкнат дрехата от гърба му. Да, но не можаха да му отнемат улова — о, не, по-лесно биха могли да му откъснат ръцете.

Стефан се тръшна на кревата и започна да чете. Отдавна не бе успявал да прочете нещо от Кинг, ала сега изведнъж нещо в него се отпуши и той потъна в магията на словото. Беше невероятно! Чете до късно през нощта, после умората го надви и той заспа с книгата в ръце на светната лампа. На другия ден се събуди към обяд, хапна надвенатри и пак се зачете. И така, докато не довърши дебелия седемстотин страници тухла. Остана за няколко минути неподвижен, наслаждаващ се на познатото старо чувство — резонансът, отекващ в цялото му същество, сякаш някой в него удря грамаден камертон...

Когато чувството попремина, Стефан седна зад пишещата машина. Искаше му се да опита нещо, което не бе правил никога досега. Отвори от самото начало „Дума Ки“ и започна да трака, преписвайки романа. Вече не удряше така неуверено по машината, използваше и останалите си пръсти. Ако с четенето на книгата душата му бе тънала в блажена нега, сега докато я пишеше буквално пееше от радост. Сякаш се пренасяше в света на героя, в света на автора дори, почти чувстваше как изпод пръстите му се ражда шедьовърът.

През следващите дни Стефан Кралев продължаваше да преписва „Дума Ки“. Чувството, което изпитваше, бе по-възторжено и задоволително дори от секса. Е, в интерес на истината той досега никога не бе правил секс, но това не бе тема, която вълнуваше и за миг

изкривеното му съзнание. Единственото, което го вълнуваше, бе да пише, да пише, да пише...

Изведнъж Стефан се оказа с нервно потръпващи пред клавишите пръсти — книгата бе изцяло преписана. Той постоя малко така, докато се осъзнае. „Дума Ки“, последният роман на Стивън Кинг, кротко почиваше на масата под формата на купчина изписани на машина листове. Кралев осъзна, че бе прекарал така около месец — ставаше, ядеше, преписваше, пак ядеше, пак преписваше, ядеше за последно, преписваше още малко и заспиваше. Реши да се поразходи.

Навън бе облачно и се канеше да вали. Постоянно притичваха деца, чиито смехове и викове огласяха цялата улица. Стефан вървеше без цел и посока — стигна до ъгъла на „Пиротска“ и „Опълченска“, пресече кръстовището и се озова пред църквата „Св. Николай Софийски“. Седна на една от пейките и постоя така известно време, без да мисли, втренчил поглед неznайно къде.

Внезапно някой се тръсна на пейката до него.

— Здравсти бе, Стефане! Какво правиш, откога не сме се виждали! Еее, загуби се и ти като старите пари, ша знайш...

Издаден от трансa, Кралев се взря учуден в персонажа до него — нисък и пълен човечец, с рядка черна коса и ръчно свита цигара без филтър в устата. Беше му познат отнякъде. Но откъде?

Шишкото се ухили.

— Ама си ме забравил, значи! Колко години минаха — шест ли, седем? Аз съм бе — Стойчо, шофьорът, от фирмата!

От мътното бласто на Стефановата памет внезапно проблесна стар, забравен спомен. Тогава още работеше на сергия за плод-зеленчук, а човекът пред него зареждаше стока със синия фирмен бус. Кралев се насили да сложи някакво подобие на усмивка на лицето си и не без отвращение стисна потната десница на шофьора.

— Здравей! Отдавна не сме се виждали. Какво става с теб?

Сякаш само това чакал, Стойчо се отрици като река през разрушен язовир и започна да се оплаква. Кръста го болял, проблеми с бъбреците имал, преди две години прекарал инфаркт, все проблеми. Жена му си имала любовник и дори не го криела от него, ама я търпял, заради децата. На всичкото отгоре наскоро загубил работата си — една сутрин дъхтял на ракия, шефът го усетил и дотам. Разкарал го и

сложил някакво младо момче на неговото място. Сега мислел да се пробва в градския транспорт, там постоянно търсели хора...

Кралев слушаше с половин ухо и сегиз-тогиз кимаше. Реши да попита:

— Уволнил те е Даката, а? Че кого е турил на твоето място?

Стойчо махна раздражено.

— Някакъв младок с жълто по устата, Бранимир Събев се казва. Още жена и деца не е завъдил, какъв шофьор ще ми бъде, не знам. Ох, аз ще тръгнавам Стефане, че захлади ли бърбреците почват да ме щракат. Хайде със здраве и доскоро. Аз идвам тук от време на време, може да се засечем.

— Довиждане.

Кралев постоя известно време, втренчен в широката гърбина на шофьора. После стана и бавно тръгна обратно към вкъщи.

На следващия ден Стефан се чудеше коя книга да започне да преписва. Реши това да е някоя от най-първите книги, които бе чел на Кинг, тези, които му доставяха най-голямо удоволствие. Спря се на „Живата факла“ и започна. Работата обаче не вървеше така гладко като преди и се получаваха няколкочасови отрязъци от време, през които Кралев лежеше на леглото и тъпо гледаше залепените по стените снимки на своя кумир. Тогавя внезапно реши, когато не му се преписва, да прави това, което не бе правил досега никога: да пише.

Новото хоби на Стефан му хареса извънредно много. Всеки ден, след като се наобядваше, музата го спохождаше и той пишеше чак докато се свечери. Озаглави първия си разказ „Огън във вените ми“ и за два дни разказа историята на Чавдар Миков, хлапак третокласник, който можеше да изгаря всичко с взора си. Неговата цел бе да освободи от затвора своите родители, също притежаващи паранормални способности, а за целта трябваше да се изправи срещу ужасяващо ченге от Д. С. Историята, естествено, бе копирана едно към едно от „Живата факла“, но на Стефан не му пукаше ни най-малко. Нямахше намерение да се опитва да публикува под каквато и да било форма писанията си, просто правеше нещо, което му харесваше и с което не пречеше никому.

Така за има-няма седмица се родиха още три разказа — „Зъби от боклука“, „Яростта на младите“ и „Еднокраката“. В първия се разказваше за вампир, който се крие под тонове боклук на сметището в Суходол и дебне хората, които ходят там. Идея, копирана от „Сейлъмс Лот“. Другите два разказа също не страдаха от липса на подобно „оригиналничене“ — в „Яростта на младите“ се описваше как един ученик влиза в 18 СОУ „Уилям Гладстон“ и започва да стреля, по когото му падне (вдъхновителната книга в случая бе „Гняв“), а „Еднокраката“ бе за момиче, бивша балетистка, изгубила крака си в автомобилна катастрофа, което напук на всичко продължаваше танците си, които вече не бяха същите — изплагиатствана идея от „Дума Ки“. Кралев обаче се радваше много на разказите си, дори си пусна мустаци и брада в жалък опит да наподоби визията на Кинг в по-младите му години. Талантът на двамата автори бе иронично съизмерим с лицевото им окосмяване — докато при американеца бе гъсто като непроходима гора, то при българина бе рехаво и смешно като редките зъби на някоя стара баба. Трагикомичният ефект се подсилваше от факта, че сега Стефан крепеше на носа си старите бащини очила, за да довърши илюзията.

Една вечер Стефан Кралев се прибра в отвратително настроение. Днес нито бе писал, нито бе преписвал, а бе обикалял цяла София в стремеж да открадне някоя книга. За жалост вече нямаше място, където да не го знаеха — още щом го видеха, хората започваха учтиво да му досаждат с единствената цел да го разкарат, на други места директно в прав текст му казваха да се маха, а на „Славейков“ сергиджиите само щом го зърнеха и се събираха на групи, готови да го линчуват. Той седна на леглото и посегна към листовете с написани свои разкази, търсейки утеха и вътрешен мир.

Сякаш завеса внезапно падна от очите му. За пръв път Стефан погледна на произведенията си от друг ъгъл. Колкото повече ги четеше, толкова повече се отвращаваше от тях и от самия себе си — разказите бяха написани по детински, пълни с правописни, граматически и стилистични грешки, изобилстващи от клишета и най-лошото: изплагиатствани и на места дословно преписвани не от кого да е, а от любимия му автор. Погнусен, Кралев ги запрати напосоки и

те се разпиляха из таванчето. Едва сега Стефан си даде сметка, че животът му е тотално провален и вината за това бе изцяло негова. Нямаше образование, нито пък работа, не умееше никакви елементарни мъжки дейности, не бе успял да създаде семейство, не бе постигнал абсолютно нищо. Нямаше нито един близък човек до себе си, нито роднина, нито приятел, да не говорим за жена и деца. Не можеше да се похвали с каквото и да било, в която и да е област и физическото му съществуване зависеше от четирима млади студенти, които всеки месец чинно му снасяха по стотина кинта всеки, за правото да живеят в апартамента на родителите му три етажа под него. Сълзи замъглиха погледа на човека, решил на стари години да става писател.

Мъжът стана и изми разплаканите си очи на мивката. Взря се в наплютото от мухи огледало, после погледна към най-близката до огледалото снимка — жалка пародия на един велик човек. Човекът Стивън Кинг...

Стивън Едуин Кинг, за да бъдем по-точни.

Я чакай, чакай малко...

Стефан възбудено се хвърли към масата, грабна лист и химикал и започна да пише и драска като обезумял. Имена, дати, събития, свързващи линии, таблици, кутийки... Истината бе някъде тук, скрита под носа му през цялото време! Ето я!

Кралев спря запъхтян, хвърли химикала и изтри запотено чело. Пред него бе нареден пъзелът — загадката на живота му, решена от край до край.

Как не се бе сетил по-рано! Решението бе толкова просто!

Но по-добре късно, отколкото никога...

— Хайде, Бранко! Чао и приятни събота и неделя!

Младежът се сбогува с продавачката на плод-зеленчук, метна се на синия бус и го форсира по „Тодор Александров“. Копнееше с цялата си душа час по-скоро да се прибере в квартирата в „Гео Милев“, да надялка една хубава салата и да си сипе една голяма ракия от бащината. Работната седмица бе свършила и Бранимир планираше довечера да се натряска петъчно както си му е редът. Е, най-вероятно след първата ракия щеше да му се доспи зверски и да задреме пред

телевизора — напоследък му се случваше все по-често. Когато бях на осемнайсет и се събудех след зверски запой, се кълнях, че никога повече няма да пия, мислеше си кисело шофьорът. А сега, десет години по-късно се събуждам и констатирам, че вече не мога да пия така...

Набута се в задръстване и бе принуден да спре. Удари ядно по клаксона — айде бе! Кой ви е учил да карате — Ферди Мравката ли? Напоследък нещата и в личен, и в служебен план не му вървяха. Изнервяше се все по-лесно и му минаваше все по-трудно. Дразнеше се от шумните купони, които вдигаше съквартирантът му, дразнеше се и когато говореше по телефона с възрастните си родители, колчем се опитаха за нещо да го посъветват. Мразеше работата си, мразеше да бачка извънредно и да не му плащат, мразеше и стиснатия си шеф, който за всичко се оправдаваше с кризата. От тая криза и от подобни оправдания още повече си напълнихте алчните търбуси, мърмореше през зъби момчето. То бива икономическата криза да е универсалното оправдание за собствената ти некадърност, ама всяко нещо с мярката си.

Отскоро Бранимир излизаше с една мадама от „Младост“ 3 и си мислеше, че там ще станат сериозни нещата. Гаджето обаче нещо му бягаше по тъчлинията — само му пускаше аванси, но нищо значително. Работела в някаква консултантска фирма и се имаше за голямата работа — затова може би не иска да се обвързва с прост шофьор, дето знае само да натиска педала и да върти геврека, мрачно разсъждаваше Бранимир, пъплейки бавно по булеварда. Кой знае какви елитни пишки лапа там на разни босове и бизнесмени, че да се има за много важна...

Умората от дългия работен ден, напрежението, лошите мисли, задръстването, клаксони, викове, смрад — всичко това спомагаше гневът на младия мъж да ескалира до тревожни нива. Само седеше навъсен, потрепвайки с пръсти по волана, а в него се люшкаше море от мизантропия. Накрая нервите му не издържаха, откопча предпазния колан и рязко зави наляво, изпревари неправилно и навлезе в другата лента. Възмутени шофьори му избибипкаха.

— Ебал съм му майката — каза младежът с така спокоен глас, че косите ти да настръхнат.

Стефан чакаше на пл. „Тел Авив-Яфо“, глупашки нахилен, предвкустващ бъдещия си успех. Най-накрая бе разбрал истината за себе си, своето предопределение и къде е неговото място в живота. Всичко бе от ясно по-ясно — той бе българският аналог на Стивън Кинг. Да го вземат мътните, как не бе забелязал досега — даже имената им бяха еднакви! Стивън Едуин Кинг — Стефан Едвинов Кралев! Неговата съдба, неговото призвание беше да бъде писател. Точка. Но как щеше да стане това?

Още по-просто. След като Стивън Кинг бива блъснат от син микробус, управляван от шофьора Брайън Смит, той едва оцелява от катастрофата и даже се зарича повече да не пише. Впоследствие продължава да пише, но творбите му (поне за Стефан) ставаха все по-кофти. Решението бе едно — Кралев трябваше да бъде блъснат от син микробус, след което скритият му талант щеше да се отприщи и той да стане писател мечта. Щеше да се сдобие с жена, да има от нея три деца, да се премести в триетажно имение с 25 стаи и да стане мултимилionер — също като идола си! Разбира се, шофьорът не трябваше да бъде кой да е, а някой с подходящо име. Брайън Смит — Бранимир Събев! Толкова е просто!

Ето го и него — преносителят на неговия личен триумф. Криволича по „Тодор Александров“ така, както преди десетина години Брайън Смит е криволичил със своя Додж по щатското шосе №5 към американския писател. Може ли Стефан да сбърка синьото бусче, зареждало го с пресни плодове и зеленчуци всеки ден в продължение на два месеца и половина? Не може.

Бранимир запали цигара, спусна прозореца и защрака станциите на радиото. Нямаше ли някоя нова чалгица тука бе...

Стефан направи три скока към засилилия се автомобил, щастливо разтворил ръце, сякаш искаше да прегърне любовта на живота си.

Мигар не бе така?

Събев прекалено късно видя налудничавия откачалник, хвърлящ се към буса му. Дори не можа да натисне навреме спирачките.

Успя само да зяпне, при което цигарата падна в краката му.

Чудовищният удар накара Бранимир да разпука с чело предното стъкло и вряза кормилото болезнено в диафрагмата, чупейки няколко ребра. Стефан Кралев прелетя няколко метра над сацисаните шофьори, падна и се претърколи пет-шест пъти, спирайки върху трамвайната линия. Идващият от пл. „Македония“ трамвай шестица безстрастно отрязва главата му и я заподмята по релсите като детска играчка. Заетата да говори по джиесема си ватманка въобще не разбира какво е станало, докато пътниците не нададоха кански вой и не съзря в огледалото няколко десетки метра по-назад обезглавения труп, лежащ на шосето в огромна локва кръв. Тогава и тя започна да пици.

Силвана реши, че това е най-отвратителният работен ден в живота ѝ. Днес през сергията ѝ в „Красно село“ сякаш се бяха наговорили да минат всички идиоти, вгорчаващи живота ѝ вече цели три месеца.

Сефтето го направи Лудата — дебела жена, мереща улиците по цял ден, приказваща си сама и държаща ръце зад гърба си. Тя най-редовно си купуваше детски книжки за по един лев от Силвето и днес не направи изключение — „Пепеляшка“ и „Котаракът в чизми“ бяха застигнати от незавидната съдба да се озоват под смрадливата ѝ мишница.

Втори се изтипоса Сухара — оплешивяващ човечец с грамадни лупи, запасващ ризата си така старателно, че слиповете му изскачаха два пръста от панталоните. Той си хареса историческа книга за Александър Македонски, но се извини, че не може да я купи сега, защото още не е получил социалните.

Циганите притичаха трижди за лепило, но всеки път биваха отпращани от мълчаливия ѝ показалец към колегите.

Към пладне се дотътри Християнката — контрольорка в градския транспорт, която спря пред сергията, а устните ѝ мърдаха в

беззвучна молитва. После се прекръсти, купи от колегите календарче с Богородица, целуна го, пак се прекръсти и се запъти към спирката.

Малко след нея мина Шемета, нарамил денк с домакински гъби за чистене, известен из цяла София с призова си:

— Че-е-е-е-три гъби за едно левче-е-е-е! Че-е-е-е-три грамадни гъби-и-и-и!

Появи се младо момиче, облечено в къса пола и оскъдно бюстие, с тъмни очила, налудничава усмивка и неориентирана походка. Със същия успех може да крещи с мегафон „Аз съм курветина! И се друсам!“, помисли си снизходително книгопродавачката.

В ранния следобед мина Простака — дебел запотен персонаж, почитател на високия говор и руските мафиотски саги. За сметка на това тотален противник на каквито и да било обноси.

— Нещо ново имаш ли? А, последния роман за „Бригадата!“ Добре, дай го насам! Друго нещо да са ти докарали? Кой е тоя Семьон Малков — добър ли е?! Уф, айде, давай го и него тука! На!

Последва хвърляне на мазни банкноти към Силва, сякаш тя е куче, на което отчупваш парче от закуската си. Простакът награби романите и тръгна, без да дочака ресто. Още по-добре.

Я, кой идва — Чичо Джак! Изтупаният костюмар, минаващ през два-три дни, който питаше постоянно за „Пилешките супи“ на Джак Канфийлд, купуваше си книги от типа „Как да забогатеем завинаги“ и горещо ги препоръчваше на Силвана, защото след прочитането им тя щяла да преуспее в живота и вече нямало да ѝ се налага да продава книги на сергия. За щастие бе увлечен в телефонен разговор и премина бързо, хвърляйки разсеян поглед върху книгите. Силвана си отдъхна.

В късния следобед почти един след друг минаха Студента и Раницата. Първият разгледа почти всяка една книга на сергията, убивайки четирийсет и осем минути — Силва го засече по часовника си, но се направи, че не го забелязва. Този тип досега бе спирал поне двайсет пъти при нея, прекарвайки минимум половин час, разглеждаше всичко и не купуваше нищо. Раницата бе подобен на него, но по-възрастен, с неизменна раница на гърба, интересуващ се живо от езотерика, също от не купуващите. Той за щастие стоя само двайсет и три минути.

Денят вече губеше силата си, когато с почукване на бастун пред сергията застана Нациста — беловлас старец в кафяв костюм и черна

шапка, смърдящ от километри на нафталин. С треперещи ръце той си купи „История на Гестапо“, дълго се вайка и тюхка, че 90% от авторите на сергията били с еврейски имена, след което отмина, без да се сбогува.

Надвечер мина Фъстъка — точно в шест, както всеки ден. Дъвчеше неизменните си фъстъци мълчаливо, като маймуна, и ръсеше люспите им по кориците. Естествено, не купи нищо.

Малко след него се зададе Сръбчето — нисък възрастен човек, нарамил малък касетофон, от който се изливаше сръбско на талази. Той поспря, огледа я похотливо и й смигна, при което Силвана се разсмя с глас — чичката спокойно можеше да ѝ бъде татко. Сръбчето се ухили, зализа перчем и продължи, хвърляйки през рамо закачливи погледи.

Продавачката тъкмо бе започнала да затваря, когато със залитане пред нея се изпречи Шахана — мъж, който никога не изтрезняваше и постоянно дуднеше едно и също:

— Аз съм най-добрият на шах! Мене на шах никой не може да ме бие! Туй мене да ме бият на шах трябва да съм паднал под масата...

И други подобни в същия стил. Силва леко, но настоятелно го отстрани от пътя си и продължи да прибира книгите по кашоните. Нареди всичко като по конец и затвори стоманените крила. Вече вадеше ключовете, когато отнякъде цъфна засукана блондинка на средна възраст.

— Прощавайте, виждам, че затваряте, но бихте ли била така добра...

— Не, не бих — късо я отрязва Силва, удари катинарите и остави жената с отворена уста. Отиде до склада, отчете се, прибра комисионата, хвърли ключовете в лицето на вече бившия си шеф и направи крачка навън, към свободата.

Въпреки гадния ден нищо не можеше помрачи радостта от настроението ѝ, че от утре вече не е на работа. Край на десетчасовия работен ден без обедна почивка, който често се превръща в дванайсетчасов. Край на шестдневната работна седмица, която често се превръща с шестнайсетдневна. Здравей, следване, не си спомням някога да ми се е искало толкова много да уча.

Докато се кандилкаше в рейс 102 към „Овча купел“ с неизтриваема усмивка на лицето, Силвана прехвърляше наум

чешитите, които се бяха изредили на сергията ѝ днес. Всички, буквално всички! Сякаш искаха да я изпатят, да я видят за последно и да се сбогуват с нея. Я чакай, само един не бе минал... Да, точно така! Нямахте го Чичко Стиви Крадльо̀то. Е, какво пък, един идиот по-малко — оставаше и той да я нервира наред с останалите.

* * *

Скъпи г-н Кинг,

Казвам се Стефан Кралев от България и съм вашият най-голям почитател на света. Имам всички издания на абсолютно всички ваши книги, превеждани на български, както и повечето англоезични издания. Искрено съжалявам, че ни разделят хиляди километри и нямам финансовата възможност да дойда в Америка, за да се запозная лично с вас — това е мечтата на живота ми и ако я осъществя, ще бъда най-щастливият човек на земята и тогава вече ще мога спокойно да умра. Пиша ви с еднинствена цел: искам да ви поздравя за това, което сте направили и постигнали през живота си. Просто продължавайте все така своето дело и не спирайте да пишете — сигурен съм, че вие сте извор на вдъхновение на още много хора, не само на мен.

А, и още нещо преди сбогуване. Личното ми мнение относно вашите книги за жалост е, че напоследък стават все по-лоши с всяка изминала година. Не знам на какво се дължи това и трябва да си призная, че на моменти губя вяра във вас. Но когато това се случи, достатъчно е само да хвърля един поглед на огромната си библиотека, отрупана с ваши книги или да се взра в някоя от многобройните ви снимки, с които са обсипани стените на дома ми, за да се убедя, че вие можете много повече. Аз вярвам безрезервно във вас. Моля ви, вярвайте поне малко и вие — в мен и в останалите ваши почитатели. Ние сме сигурни, че ще напишете отново роман, уникален като ранните ви творби

и това ще бъде един своеобразен акт на почит към вашите най-стари и верни фенове. Сбогом, и дано някога се срещнем.

Искрено ваш: Стефан Кралев

Стивън Кинг остави листа на бюрото си, подпря брадичка с юмрук и остана така замислен няколко минути. Писмото бе пристигнало тази сутрин в дома му и Таби по навик го бе изхвърлила: беше неписан закон писмата да не пристигат тук, а в офиса. Някакъв внезапен подтик обаче бе накарал Кинг да извади плика от кошчето и да го вземе в офиса със себе си — любопитно му бе какво ли са му написали чак от далечна България. Какво знаеше Кинг за България? Малка балканска държавица, която плащаше по две-три мижави хилядарки за правата върху книгите му. За сметка на това старите му български издания, илюстрирани от Петър Станимиров бяха с рядко зловещите корици, които авторът някога бе виждал. Разкъса плика и прочете писмото на един дъх. Текстът му навя не особено приятни мисли — напомни му филма „Фенът“ с Робърт де Ниро и Уесли Снайпс, напомни му и за онзи откачен с кутията за обувки, който преди години бе нахълтал в дома му и бе изплашил Таби. Писателят включи своя Макинтош и влезе в Гугъл.

Кинг методично търсеше информация за човека, който му бе изпратил това писмо, за целта дори си инсталира кирилица. Накрая попадна на една забутана статия, копира я и започна да я мъчи с програмите транслатори. Макар преводът да бе сакат, а познанията на автора по български — повече от оскъдни, той успя да схване най-главното. Неговият най-голям почитател преди десетина дни се бе самоубил, хвърляйки се пред син микробус. Космите по тила на американеца настръхнаха, припомняйки му драматичния епизод преди години, който насмалко да се превърне в трагедия. Стивън продължи да чете настървено. След като човекът загинал, полицията се опитала да извести близките му и открила, че няма такива. Единствените хора с някакво отношение към Стефан Кралев били няколко студенти наематели в апартамента му, които упътили органите на реда към таванчето, където живеел. Вратата била отключена и ченгетата

заварили вътре пълна мизерия и липса на ред, сред които се откроявали три неща:

1. Стените на таванчето били облепени целите в снимки на Кинг, принтирани от интернет.

2. Трите грамадни гардероба, преустроени на библиотеки и натъпкани до пръсване с книги на писателя, които според слуховете до една били крадени.

3. Раздрънкана пишеща машина и купчина листове, на които били напечатани „Дума Ки“, началото на „Живата факла“ и няколко хорър разказа, явно писани от Кралев.

Стивън Кинг отвори файла с новия си роман, по който щеше да работи днес, без да спира да мисли за съдбата на своя български фен, който на всичкото отгоре се казваше точно като него. Още един мой почитател, отишъл си без време, тъжно си каза писателят, сецайки се за Ерик Харис и Дилън Клеболд, виновниците за трагедията в гимназията Калъмбайн, в чиито шкафчета бе намерена неговата книга „Гняв“. Още един човек, използвал творбите ми, за да се опита неуспешно да се скрие от околния свят под стъклен похлупак.

Похлупак ли? Как пък ми хрумна. Похлупакът обикновено има формата на купол...

Ами да!

Стивън Кинг намести очилата на носа си, подсмихна се и най-накрая сложи заглавие на недовършения си роман, останал до този момент некръстен:

UNDER THE DOME

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.